

Kaupmehel oli linnas suur kalewi ja riidekauba-
pood, mis väga hästi käis ja palju kasu sisse tõi.
Sisina oli just parajaste ühte õpipoisi waja.

Ühel päewal ütles kaupmees Jaanile: „Sa
oskad nüüd Saksa keelt ja muud kooliasju, mis iga-
päewases elus tarwis läheb, kas sa ei taha kaup-
mehes hakata? Minu poes on praegu õpipoisi
koht saada, wõib olla, ehk sul on lusti jeda omale
wõtta. Kui sa niisama hoolikaks ja truuks jääd,
nagu sa siia maani olnud, siis saab su käsi tõeste
hästi käima ja su amet saab sind auusaste toitma.“

Jaan tõstis omad silmad tänades üles ja ütles:
„Kõigest südamest hää meelega tahan ma kaupmehes
hakata ja tahan püüda oma ametis truu ja ustaw
olla nii, et Teie mitte ei kahetse mind enda juure
wõtnud olemast. Ma tänan ka kõigest südamest selle
suure hää eest, mis Teie mulle siia saadik olete osaks
saada lastnud ja tahan seda oma tänulikuse südames
kanda.“

Juba teisel päewal pääle selle läks Jaan oma
uude ametisse. Nagu temast wõis oodata, täitis ta
oma kohust suure truuse ja hoolega. Kui tal wähe
aega oli, siis püüdis ta iseõppimise läbi oma teadust
wõeraste keelte tundmises kaswatada. Nimelt õppis
ta hoolikalt Wene keelt, siis ka Prantsuse ja wiimaks
Inglise keelt.

Nende keelte abiga wõis ta oma ametis pärast
palju kasu saata, sest et kaupmeestel sagedaste wõe-
raste maadega kirjatoimetust on, ja kes neid keeli
mõistawad, nende käsi käib palju paremini, ja nad
saawad palju enam palga kui muud kaupmehed.

Mõne aasta pärast oli Jaani õppimise aeg
mööda, aga ta jäi ka kui õppin'd kaupmees oma
peremehe juure teenima ja jäi ikka niisama hoolikaks
ja truuks, nagu ta enne oli olnud.

Uma keelte tundmise läbi diendas ta palju
asju ära, mis tema peremehel kui rikkal ja suurel
kaupmehel diendada oli. See tõstis teda kaupmehe
silmas weel kõrgemale, ja kui mõne aja pärast tema
kontori kirjutaja ametist ära läks, pani ta Jaani
sesse ametisse. Nüüd oli Jaani asi koguni hää,
ja ta palk kaswis ikka suuremaks, sest niisugused
kontori kirjutajad saawad sagedaste väga suure
palga, kui nad truud ja ustawad on.

Jaan oli ka oma peremehe kodakondne ja sõi
tema lauas. Et ta kasin ja kokkühoidew mees oli
ja palju seltskondades ja trahterites ei armastanud
käia, siis oli ta enamiste õhtult, kui tal aega üle
jäi, oma peremehe perekonnas ja ajas jääd kaup-
mehe emandaga ja tema kena jumeka tütreaga ma-
gusat juttu, wiitis muul wiisil mõnusalet nende
aega ja sai sedawiisi ka nende meelest wäga armsaks,
nii et ta nagu täieste nende pere osaliseks ja sõbraks
sai ja nemad ilma tema seltsita ei tahtnud ollagi.

Linnas läks peagi jutt laiali, et Jaan, teda
muidugi nüüd peenemal wiisil Johanneleks hüüti,
ehk küll nimi meest peenemaks ei tee waid palju
enam mees nime, olla kaupmehe tütre peigmees.
Just ilma põhjata ei olnud see jutt mitte, ehk küll
kaupmehe tütar ja Jaan weel midagi oma keskes
selle üle ei olnud rääkinud. Sii teab ju sagedaste
paremine kui inimene ise, selle üle juttu tehtakse.